

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Українську вищу освіту продовжують реформувати

Фото Олеси МАТІЙ

Коли до УжНУ прибувають такі гості, як міністр освіти, — це завжди подія. Тим паче, що цього разу відомий своїми реформаторськими поглядами очільник Сергій Квіт поділився «найсвіжішими» змінами в Законі України «Про вищу освіту», які впроваджуватимуть протягом року.

Спочатку порушили питання щодо скорочення кількості спеціальностей у вишах держави — відтепер акредитуватимуть тільки ті університети, що є затребуваними на ринку праці. Виконання цього завдання займеться Національна агенція з якості освіти, яку незабаром відкриють. У планах також і зменшення погодинного навантаження викладачів на рік — із 900 до 600, а кількість кредитів — до 30. Зміни Сергій Миронович пояснив такими словами: «У західних університетах якість закладу визначається результативністю наукових досліджень. Наша ж система ґрунтується на вже відкритих теоріях та концепціях, а викладачем називаємо того, хто говорить, що також неправильно».

Ішлося й про реалізацію програми «Горизонт-2020». Одне із її завдань — удос-

коналення системи вищої освіти. Загалом до кінця літа міністерство освіти повинно провести ряд реформ, які стосуються вишів, котрі відзначаються продуктивністю. Останніх у державі нарахували майже 120. Їх чекає позбавлення ліцензій.

Говорив С.Квіт і про ланку середньої спеціалізованої освіти: «ПТУ і технікуми (понад 1000 закладів) практично перестали бути коледжами, а в основі вищевказаного поняття — підготовка реальних спеціалістів. Маємо пережитки радянського ладу, які нині не відповідають суспільним потребам», — констатував гість. Спираючись на голландський досвід, у планах — створення закладів нового типу під назвою: «Багато-профільний центр професійної освіти», водночас на обласному рівні діятимуть холдинги, що дозволить вирішити проблему безробіття молоді після закінчення ВНЗ. Також міністерство турбує питання так званих «шкіл малої наповненості», однак закрити їх не планують, адже можуть виникнути інші неприємні ситуації. Натомість відновлять у потрібних обсягах програму «Шкільний автобус».

Насамкінець С.Квіт інформував про щорічні зміни до правил проведення вступної кампанії. Зокрема, відтепер абі-

турієнти отримуватимуть індивідуальний перелік вишів, у яких матимуть шанси навчатися на державному замовленні.

Природно, до Сергія Мироновича було чимало запитань. Наскільки дозволяв час, пан міністр на них відповідав. Так, викладачів факультету іноземної філології турбувало те, що після скорочення академічних годин студенти вивчатимуть мови практично вдома. С.Квіт пояснив: насправді абітурієнт принесе документ із зазначеним рівнем володіння іноземною мовою, а міністерство поклопочеться про встановлення необхідного ступеня компетенції щодо мови, котрого повинен досягти здобувач фаху. Планують створювати літні школи з метою запровадження моди на вивчення тієї чи іншої іноземної.

Абсурдом міністр вважає видачу пластикових дипломів, адже таких не отримує жоден європейський студент. Водночас гальмує розвиток освіти нинішня політична ситуація в державі. Українські виші рухаються в напрямку здобуття повної фінансової незалежності, а кожен університет повинен стати брендовим. С.Квіт повідомив, що ієрархія вчених звань реформу не зазнаватиме, але міністр рекомендує викладачам активно публікуватися в наукових виданнях.

На запитання, пов'язані з існуванням такого явища, як хабарництво, гість відповів: «Корупція — головна проблема країни, що дісталася нам у спадок від Радянського Союзу. Але чимало залежить від моральної площини, і єдиний наш вихід — чесно працювати». С.Квіт іще додав: уряд планує повернутися до концепції автономії ВНЗ, яку розробили ще 2004 року. Наслідком стане створення фонду з фінансування наукових досліджень.

Загалом півторагодинна зустріч із міністром освіти України виявилася насиченою та змістовною. Залишається чекати на втілення задумів влади в реальність.

Здійснюючи робочу поїздку на Закарпаття, С.Квіт відвідав один із найпотужніших заводів вітчизняної автомобільної промисловості — «Єврокар». Із його керівництвом та іншими фахівцями обговорили питання співпраці в інноваційній та освітній галузях. Міністр схвально відгукнувся про створення наукових центрів в індустріальному парку «Соломоново».

Антоніна ЧУНДАК,
студентка відділення журналістики.

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

«Аеропорт. Той день» в УжНУ

У нашому виші презентували стрічку про битву за Донецький аеропорт.

На початку прозвучав Гімн України. Хвилиною мовчання вшанували воїнів, котрі віддали своє життя за Україну. Ректор УжНУ В.Смоланка наголосив на потребі підтримувати рідну армію морально й матеріально та повідомив, що серед присутніх є боєць, який героїчно боронив Донецький аеропорт. «Ми сьогодні будемо не тільки демонструвати фільм, також матимемо можливість поставити запитання Роману Трубіну» — закінчуючи виступ, зазначив Володимир Іванович і надав слово голові ОДА В.Губалю. Василь Іванович наголосив: цей фільм — приклад українського патріотизму, національного духу й закликав шанувати тих людей, котрі нас захищали, захищають і захищатимуть.

У фільмі «Аеропорт. Той день» безпосередні очевидці (військові, добровольці, медпрацівники, волонтери) розповідають про немеркнучі дні оборони легендарної споруди, не залишаючи байдужими нікого з присутніх. Багато з них не могли стримати сліз, а коли після перегляду В.Смоланка запросив до слова Романа Трубіна, зал довго вітав оплесками героя.

Олеся МЕЗЕЙ,
студентка відділення журналістики.

НАГОРОДИ

Володимир МІЦА – заслужений діяч науки і техніки

15 травня Президент України Петро Порошенко підписав Указ № 269/2015 «Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня науки». Відповідно до нього, за вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняної науки, зміцнення науково-технічного потенціалу України, багаторічну сумлінну працю та високий професіоналізм низку вчених нагороджено орденами й почесними державними званнями.

Приємно відзначити, що серед 21-го вченого, удостоєного звання «Заслужений діяч науки і техніки України», є і представник Ужгородського національного університету — доктор фізико-математичних наук, професор кафедри твердотілої електроніки з/с інформаційної безпеки (ТЕІБ) Володимир МІЦА. Вітаємо Володимира Михайловича з високою державною відзнакою. Бажаємо міцного здоров'я, наснаги на подальшу плідну наукову працю й нових здобутків!

За інформацією Медіацентру УжНУ.

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

До нових досягнень — із набутими напрацюваннями

На черговому засіданні вченої ради УжНУ розглядали результати наукових конференцій, студентських олімпіад конкурсів, які проводили в 2014 — 2015 н. р., профорієнтаційну й інформаційну діяльність вишу, а також ряд інших питань.

Проректор із наукової роботи І.Студеняк зазначив, що цьогоріч в університеті відбулося 29 конференцій (із них 19 міжнародних). Відтак згадав лауреатів всеукраїнських студентських олімпіад, а ректор В.Смоланка нагородив дипломами М.Найгебавера, І.Гліба, А.Лендела за II місце у Всеукраїнських студентських дебатах зі сталого розвитку. Також відібрали 24 наукові дослідження для участі у Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт. Оприлюднили інформацію, що 9 здобувачів фаху в альма-матер отримали стипендії Президента України, 4 — Верховної Ради, 1 — Кабінету Міністрів, 2 — М.Грушевського, 1 — В.Чорновола, 22 — іменні стипендії обласної ради й Закарпатської ОДА.

Із приводу профорієнтаційної та інформаційної діяльності закладу виступили проректор із науково-педагогічної роботи І.Король. Він звернув увагу на особливості цьогорічної вступної кампанії, на яку помітно впливають демографічні чинники та еміграція. Доповідач наголосив, що університет активно здійснював профорієнтаційну роботу: у підрозділах організували дні відкритих дверей, підготували

курси, забезпечували співпрацю з роботодавцями тощо. Ігор Іванович висловив ініціативу проводити у виші заочні олімпіади з предметів ЗНО на факультетах (це сприятиме кращому ознайомленню абітурієнтів із нашим ВНЗ).

Про зміни щодо вступу в УжНУ 2015 р. розповів відповідальний секретар приймальної комісії П.Горват. Він, зокрема, зазначив, що на спеціальність «Правознавство» (заочну форму навчання) збільшили ліцензійний обсяг. У перспективі обговорюватимуть питання ліцензування й інших напрямів.

Оскільки виш намагається постійно вдосконалюватися, відтепер проводитимуть моніторинг викладачів. В. о. проректора з науково-педагогічної роботи В.Фекета інформував: урахуватимуть обсяги виданої літератури, інноваційні розробки, підготовку наукових кадрів, організаційно-виховну активність, особливі напрацювання тощо.

Крім того, на засіданні вченої ради В.Смоланка нагородив дипломами кандидатів наук директора Наукової бібліотеки університету М.Медведь та викладача кафедри української мови М.Химинець. Проголосували й за присвоєння наукових звань ряду науковців, затвердили рішення про постійну докторантуру зі спеціальності «Розвиток продуктивних сил і регіональна економіка» й узгодили теми дисертацій. Присутні підтримали ідею створення військової кафедри в УжНУ, зважаючи на непросту ситуацію та воєнні дії, які досі тривають у державі.

Інф. «Погляду».

ПІДСУМКИ

За участю деканів

У зв'язку із завершенням навчального року очільники факультетів зібралися з метою підбиття підсумків останніх двох семестрів, визначення перспектив УжНУ на найближчий час та обговорення деяких нововведень.

Докладніше про зміни в нашому виші розповів ректор В.Смоланка. Зокрема, він пояснив, що питання педагогічного навантаження, відповідно до Закону України «Про вищу освіту», наразі стосується тільки викладання на перших курсах, а також навчання «спеціалістів» і «магістрів». Однак УжНУ поширює новації для всіх студентів, адже це дозволить уникнути організаційних проблем на початку навчального року.

На зібранні обговорили й питання стосовно перекладання іспитів, котре, як зазначив начальник навчального відділу університету П.Білак, дозволить із трьох дисциплін. Якщо здобувач фаху не складе один предмет, то зможе вивчати його наступного року. Проте у випадку двох і більше «хвостів» усе ж доведеться залишитися на повторне опанування матеріалу.

В.о. проректора з науково-пе-

дагогічної роботи В.Фекета продемонстрував розробку-рекомендацію для кафедр стосовно внесення змін до навчальних планів у зв'язку з можливістю вибору 25 % дисциплін, які студент захоче вивчати.

Відповідальний секретар приймальної комісії УжНУ П.Горват ознайомив із тенденціями цьогорічної вступної кампанії, зокрема наголосив на проведенні додаткових випробувань для здобуття освітньо-кваліфікаційного рівня «Бакалавр», інформував про зміни в роботі апеляційної комісії. П.Горват прозвітував, що нині вже підготували більшу частину тестів для отримання ОКР «Спеціаліст» і «Магістр», та додав: 17 — 20 липня проведуть додаткове вступне випробування; із 21 липня — до 1 серпня — із фахових предметів та іноземних мов, а з 21.08 — з інших дисциплін.

Говорили й про рейтинг УжНУ з погляду прозорості функціонування. За результатами аналітичного центру CEDOS, альма-матер посідає 18 місце із 96 закладів. Не менш позитивні показники й у науковій діяльності: виш 9-й із-поміж класичних національних університетів, як підкреслив проректор із наукової роботи І.Студеняк.

Крім того, звернули увагу й на тему, яка сьогодні особливо цікавить випускників — дизайн диплома, адже Міністерство освіти й науки нещодавно відмовилося від видачі пластикових зразків.

ПАМ'ЯТАЄМО — ПЕРЕМАГАЄМО!

Спасибі Вам, ветерани!

В УжНУ до Дня перемоги над нацизмом у Другій світовій війні організували вогник із ветеранами війни — колишніми працівниками нашого вишу. До їх ушанування традиційно долучилася комісія з роботи з ветеранами при профкомі викладачів і співробітників університету під керівництвом Белли Трої.

Присутніх вітали Мирослава Лендьял, проректор із науково-педагогічної роботи, Тамара Суран, голова профкому викладачів і співробітників вишу, її заступник Олександр Конопльов, голова ради ветеранів закладу Іван Чаварга. А студенти за допомогою методиста СЦД «Ювентус» Тетяни Бабець підготували концертну програму.

Теплими спогадами поділилися Іван Мешко, Віктор Ариповський, Дмитро Ольховський, Тамара Виш-

някова. Усі висловили сподівання, що в Україні запанує мир і рідна земля більше ніколи не знатиме війни.

Крім того, 9 травня волонтери-студенти факультету суспільних наук, яких організує заступник декана з виховної роботи Володимир Гиря, відвідали прикутих до ліжка ветеранів. Молодь подякувала колишнім воїнам за їхню доблесть і привітала зі святом квітами та подарунками. Інф. «Погляду».

КОБЗАР НА СЦЕНІ

«У НАШІМ РАЇ НА ЗЕМЛІ»

Вистава під такою ж назвою за мотивами творів Тараса Шевченка згуртувала студентів філологічного та історичного факультетів, а також греко-католицьких семінаристів у Закарпатському обласному академічному театрі ляльок «Бавка».

Він зазначив: «Сподіваюся, коли ви переглянете дійство, не менш гучних аплодисментів заслужить Тарас Шевченко». І додав, що проблема єднання народу була важливою для Кобзаря та залишається болючою для сучасного українця.

...І ось довгоочікуваний початок: політ лелеки, спроби маленької ляльки зробити перші кроки, її танок із птахом, танець і двобій козаків — усе це під супровід музики й декламування таких славетних творів Т.Шевченка: «Садок вишневий коло хати...», «Реве та стогне Дніпр широкий», «Село! І серце одпочине...», «Не завидуй багатому...» тощо. Не можна було не проїнятися духом патріотизму, ніжністю, які випромінювала гра акторів...

Після закінчення вистави зал іще довго аплодував. Відтак

О.Гаврош запросив до слова декана філологічного факультету Г.Шумицьку. Вона зауважила: «Таке враження, ніби на мить з одного світу, з однієї реальності, зі світу, наповненого часом непотрібною інформацією, потрапила у світ інший, настільки повільніший, що за одну годину почала відчувати, як обертаюся зовсім у протилежному напрямку. У світ, де панує музика, певні кодови, особливі слова, у світ дитячих емоцій».

Напевно, глядачі лишилися задоволеними від приємно й водночас корисно проведеного часу, адже покидали «Бавку» з усмішками на обличчях.

Здавалося, що захід допоміг нам відвідати маленький рай на землі.

Анастасія САБАДОШ,
студентка відділення журналістики.

ЮВІЛІЇ

Василь Степанович Петрус народився 16 травня 1925 року в с. Підгород Мукачівського району Закарпатської області.

У 1943-му закінчив Ужгородську гімназію. У цьому ж році вступив до Будапештського медичного університету (навчався до 1944 р.). Другий курс завершив у Дебреценському медичному виші. Упродовж 1945 — 1946 рр. працював медбратом в обласній лікарні Ужгорода. Згодом Народна Рада Закарпатської України направила майбутнього науковця у Львівський державний медичний інститут для продовження навчання. Після закінчення названого закладу в 1948 р. отримав розподіл на Закарпаття, де трудився в обласному дермато-венерологічному диспансері міської поліклініки. Із 1948-го до 1953-го був асистентом кафедри мікробіології Львівського державного медичного інституту. У 1953 р. переїхав до Ужгорода й працював старшим викладачем

Працелюбний, із активною життєвою позицією

Василю ПЕТРУСУ — 90

на кафедрі мікробіології УжДУ. Через 2 роки захистив кандидатську дисертацію, став доцентом названого підрозділу. 1959 р. обраний на посаду заступника декана медичного факультету. Відтоді й до 1974-го працював проректором із наукової роботи. Одночасно очолював вищезгадану кафедру (1961 — 1971 рр.).

У серпні 1971 року, згідно з наказом міністра охорони здоров'я УРСР, В. Петрус стає директором Інституту мікробіології та епідеміології (займав цю посаду до липня 1974 року). Далі був доцентом кафедри мікробіології Львівського державного медичного інституту, де працював до пенсії — 7 січня 1999 р. Проводив значну педагогічну роботу, яка стосувалася не тільки викладання, а й організації навчального процесу на високому фаховому рівні. Василь Степанович — відданий своїй справі педагог та чудовий лектор. Йому притаманні творчий пошук та постійна жага до нових знань. В.Петрус — сучасний представник закарпатської інтелектуальної еліти, гідний громадянин України, визначний науковець, кваліфікований педагог та лікар. Життєва й творча енергія, ерудиція, талант, щирість, доброзичливість, порядність цього фахівця завоювали любов та повагу колег і учнів.

За час професійної діяльності нинішній ювіляр отримав чимало подяк і грамот за плідну якісну роботу. Під його керівництвом

захищено дев'ять кандидатських дисертацій. Сьогодні, як і раніше, за традицією кафедри мікробіології, вірусології та імунології з курсом інфекційних хвороб медфаку, усі її співробітники продовжують зберігати, удосконалювати та примножувати досягнення і славіні ідеї видатного науковця-педагога, ученого В.Петруса.

Василь Степанович видав 130 наукових публікацій, зокрема 2 монографії, кілька навчальних методичних посібників, має 6 авторських свідоцтв на винахід і патенти, 2 інформаційні листки з діагностики інфекційних захворювань. Нині ювіляр — заслужений пенсіонер, проживає у Львові з дружиною Катериною Петрівною (онуки мешкають в Ужгороді та Львові, а донька в місті Лева).

Вельмишановний Василю Степановичу! Щиро вітаємо Вас із 90-річчям! Ми вчимося у Вас оптимізму, працелюбності, активної життєвої позиції. Удячні за доброту Вашого серця, душевне тепло, бажаємо міцного здоров'я дивитися на ласкаве сонце, милуватися барвистістю природи, загадковістю космосу, щедрістю й мальовничістю рідної землі, величчю людського розуму!

Із повагою колектив кафедри мікробіології, вірусології та імунології з курсом інфекційних хвороб медичного факультету, колеги, учні, друзі.

Дмитрові ВОРОБЦЮ — 80!

19 травня свій 80-річний ювілей святкував голова Закарпатської обласної організації НСЖУ, заслужений журналіст України Д.А. ВОРОБЕЦЬ.

Щакий ювілей — привід підсумувати певні життєві напрацювання, а їх у Дмитра Андрійовича чимало.

За сумлінну роботу в медіа його неодноразово відзначали грамотами, дипломами й іншими нагородами.

Щиро вітаємо іменинника, бажаємо старийшині закарпатської журналістики здоров'я, наснаги, сил і надмір збагачувати, уріднаксілювати медійний простір країни, добра, душевного тепла, удячності та поваги від оточення.

Хай серце співає, а душа радіє від кожного прожитого дня, кожного сонячного променя й ласки, яка надходить на адресу Вашого життя!

Первинна журналістська організація УжНУ, редакція газети «Погляд».

МІЖНАРОДНІ ЗУСТРІЧІ

Чеські партнери
побували в УЖНУ

Останім часом у нашому університеті відбулося чимало цікавих заходів. Серед них — і візит до вишу представників благодійного фонду «Viza» з Чехії.

Зустріч розпочав ректор нашого ВНЗ Володимир Смоланка. Він виступив із промовою-подякою за фінансову допомогу філологічному факультетові та торішній подарунок у вигляді актуальних для навчального процесу книжок із граматики чеської мови. Удячність висловила й декан філфаку Галина Шумицька, зазначивши: відділення богемістики нині перебуває на початкових етапах становлення, тому дуже цінна підтримка чеських партнерів. Виступили також в. о. завідувачів кафедри журналістики й відділення

чеської мови Володимир Тарасюк та Юлія Юсип-Якимович. Подякували гостям і студенти.

Далі голова благодійного фонду «Viza» Зденек Кадлец розповів про Край Височина. Присутні дізналися про історію створення цієї адміністративної одиниці, права та обов'язки перед Чеською Республікою, основні географічні особливості, поділ території на окремі частини, а також про визначні постатей, установи, співпрацю з міжнародними організаціями, культурне життя тощо. Крім того, гість ознайомив студентів та викладачів УЖНУ з діяльністю благодійного фонду.

У цілому захід відбувся в невимушеній, дружній атмосфері, сторони обмінялися подарунками та зробили кілька спільних світлин.

Антоніна ЧУНДАК,

студентка відділення журналістики.

КОНФЕРЕНЦІЇ

У правознавців

На юридичному факультеті провели міжнародну наукову конференцію за темою: «Сучасні проблеми порівняльного правознавства».

Захід тривав три дні під керівництвом Інституту держави і права ім. В.М.Корецького НАН України, Української асоціації порівняльного права та УЖНУ, а залучилися до форуму близько 70 представників з України, Словаччини, Угорщини, Польщі, Молдови, Білорусі, Узбекистану, Америки та Японії.

Після конференції за участю ректора УЖНУ В.Смоланки, проректора з науково-педагогічної роботи М.Лендзьель, декана юридичного підрозділу Я.Лазура було підписано меморандум щодо освітньої й наукової співпраці юрфаку з японським вишем Васада, який представляв Й.Курумасава, декан факультету права. У перспективі наш ВНЗ долучатиметься до грантових проєктів та досліджень із компаративістики.

Антоніна ЧУНДАК,

студентка відділення журналістики.

УКРАЇНА НАДЗВИЧАЙНА

Першу газову лампу винайшли у Львові 1853 р. працівники аптеки «Під золотою зіркою» Ігнатій Лукасевич та Ян Зех. Тоді ж у місцевому шпиталі провели першу хірургічну операцію при освітленні газовою лампою. Згодом останню представили на виставці в Мюнхені — винахід відзначили спеціальною грамотою.

Джерело: <http://vsviti.com.ua/2013/09/ukrajina-nadzvyčajna>.

Даним абзацом

• СПІВПРАЦЯ • В УЖНУ на запрошення декана гуманітарно-природничого факультету з угорською мовою навчання Олександра Шпеника прибув заступник консула Угорщини в Києві Ласло Папп. Він зустрівся зі студентами, котрі навчаються за спеціальністю «Міжнародні відносини». Гість ознайомився з угорським мовним підрозділом та прочитав здобувачам фаху лекцію про основи професії, яку ті опановують. Ішлося й про стажування юнаків і дівчат у посольствах та консульствах.

Антоніна ЧУНДАК,

студентка відділення журналістики.

• ЕКСКУРСІЇ • Першокурсники відділення журналістики побували в археологічному музеї, що діє на базі історичного факультету УЖНУ. Гідом став завідувач установи Володимир Мойжес. Він розповів про багате історичне минуле Закарпаття, а відвідувачі ознайомилися з бронзовими браслетами, стародавньою холодною зброєю, потримали в руках величезний зуб мамонта, оцінювали гончарські вироби наших предків тощо.

Ніколета КУЧМА,

студентка відділення журналістики.

ЧЕТВЕРТА ВЛАДА

Вислови заслуженого журналіста України, першого директора Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка, професора А.Москаленка обрала не випадково, адже вони дуже влучно окреслюють такі риси працівника ЗМІ, як саможертвність, людяність і, звісно, правдивість у відображенні щоденної, наповненої мініатюрними, проте важливими елементами картини соціальної дійсності. До того ж ідеться про одну з найстресовіших професій. За результатами британських досліджень, вона посідає 3-тє місце (показник ризику — 7,5 бала) у рейтингу після шахтарів (8,3) і поліцейських (7,7).

Загалом життєвий шлях медійника нагадує процес написання останньої книжки відомим письменником, котрий або захворів невиліковною хворобою, або вже в літах, чекає смерті, однак продовжує виконувати свою місію. Митець усвідомлює: кожна сторінка, створена сьогодні, може бути останньою для нього. Так і журналіст: не в змозі передбачити, що раптом поняття «свобода слова» стане нічим іншим, як бутафорією, і літопис його життя завершиться несподіваною трагічною звісткою.

Часто фах представника ЗМІ вважають невдячним: суспільство не завжди піддається інтерактивним способам комунікації, об'єктивно чи суб'єктивно, але негативно відгукується про «акул пера й мікрофона», дискредитує, погрожує чи просто бажас «зустрітись з усіма родичами» й пропонує «податися якнайдалі». Соціум — мов покупець у магазині: завжди має рацію, однак чи заслуговує на таке ставлення кореспондент, котрий щодня готує репортажі про актуальні питання сьогодення з метою покращити життя населення. Недарма журналіста порівнюють із ченцем, який зумів відкинути світське життя й молитися за благо інших.

Часто медійники під час виконання професійних обов'язків, зокрема в період воєнних дій чи стихійних лих, стають черговою невинною жертвою, яка тільки прагнула одного: донести правду людям. Невипадково ще в 1993 р. Генеральна Асамблея ООН рішенням 48/432 від 20 грудня визначила 3 травня як Усесвітній день свободи преси. Цьому сприяла робота Генеральної конференції ЮНЕСКО, де учасники дійшли висновку, що вільна преса — важливий компонент функціонування демократичного суспільства. Дата 3.05 повинна нагадувати про

Іти в журналістику, як у ченці,
або Професія як спосіб життя

важливість не гіпотетичного, а реального існування так омріяної цілковитої свободи слова, особливо в Україні. Адже й у статті 19 «Загальної декларації прав людини» зазначено: кожен «має право на свободу переконань і на вільне їх виявлення»; це право включає свободу безперешкодно дотримуватися своїх переконань та свободу шукати, одержувати і поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами і незалежно від державних кордонів». Цікаво, що свободу слова в Україні захищають 110 нормативно-правових документів: укази Президента, постанови Кабміну, Закони («Про додаткові заходи щодо безперешкодної діяльності засобів масової інформації в Україні», «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» тощо (відповідно до наукової публікації К.Хименко «Свобода слова як складова частина свободи вираження поглядів. Теоретичні аспекти»). З одного боку, держава — поза межами радянського тоталітарного простору, уже відійшла в минуле жорстка цензура, з іншого, — на кам'яній «шкірі» ЗМІ історія зморшками виписала проблему медіавласності, яка, на жаль, є одним із факторів існування неякісної преси.

Життя журналіста чи не щоразу, мов старий потяг, рипить іржавими коліщатами в боротьбі за кращий рівень існування (бо невідома та мить, коли двигун локомотива перестане працювати), і все-таки медійник намагається впевнено стати на соціальні рейки (хочє догодити суспільству: поінформувати, попередити про можливі кризові ситуації). Тож у третій день травня варто згадати тих, хто загинув, так і не встигнувши донести «кухоль» правди до аудиторії. За інформацією з офіційного сайту Незалежної медіапрофспілки України, у 2014 р. на теренах держави (більшість через гібридну війну на Донбасі) загинуло 8 працівників ЗМІ: як українських, так і закордонних. Кілька вже пішли з життя цьогоріч. Понад 40 із них перебували в полоні (дехто й донині в руках сепаратистів). До того ж чимало представників творчої професії залишилися без роботи внаслідок інтервенції сусідньої «братньої» держави в східну частину України.

Коли говорять гармати, медіапрацівники не мовчать. Часто вони — у лавах захисників Вітчизни, адже бажано підтримати «стовпи» територіальної цілісності, які вже й так добряче нахилилися через анексію земель. До прикладу, згадаймо Олега Задоян-

чука — головного редактора «Післямови» О.Ткаченка, новинного працівника «Нового», «5-го» каналів, ТСН, «Сіті», «Укрінформу», котрий загинув у вересні минулого року на Донбасі під час ракетного обстрілу. Як зазначали в ТСН, він не відмовився від мобілізації, незважаючи на слабкий зір. У жовтні 2014 р. пішов із життя фотограф Віктор Гурняк. За інформацією «Телекритики», це трапилося через вибух мінометного снаряда: тоді журналіст під обстрілами вивозив поранених. Власне, так і обірвалася нитка його життя. На згадку залишив серію світлин із батальйону «Айдар», до складу якого записався добровольцем. Цей смертельний римейк аж ніяк не піднімає престиж України, а, навпаки, антирейтинги. Скажімо, згідно з даними міжнародного Комітету захисту журналістів, Україна займає 2-гу сходинку у світі за кількістю загиблих репортерів на рік (на 1-му місці Сирія, на 3-му — Ізраїль та Сомалі).

Однак медійники гинуть не тільки у воєнний час. Іншу значну проблему становить теорія еволюції Ч.Дарвіна, що, на жаль, нині активно розвивається: ідеться про одну з форм боротьби за існування — міжвидову. Проведемо паралель із українським соціумом: кожна людина намагається знайти свою нішу, заволодіти всіма необхідними їй сферами впливу, тому часто вдається до тваринних інстинктів, аморальних методів конкуренції. У нас краще спалити сусідові хату, ніж побудувати собі кращу. Така вже ментальність. Оскільки представники медіа — кістяк суспільства, котрий володіє великим інструментом впливу, то завжди є небезпечними й «зайвими». Підтвердженням слугує вбивство опозиційного журналіста, засновника інтернет-видання «Українська правда» Георгія Гонгадзе. Подія стала однією з найгучніших кримінальних справ держави, справжня крапка в якій іще не поставлена й через майже 15 років після загибелі.

Крім того, працівники ЗМІ — часто заручники ситуацій, повинні перебувати в місцях, небезпечних для здоров'я. Наприклад, факт тримання журналістів у радіоактивній зоні ЧАЕС більше години з метою слухання виступу колишнього президента В.Януковича в 2013 році, де рівень радіації втричі перевищував норму («Телекритика», 26.04.2013). Також численні вибухи, пожежі, зсуви, землетруси та інші надзвичайні ситуації у світі щоразу ставлять під загрозу насаперед життя кореспондентів.

Чому досі фах медіапрацівника популярний, якщо додати вищесказане? Самореалізація плюс самовідданість — ось це й розгадка до поставленого запитання.

Якщо звернутися до теми сучасного стану української журналістики, то, звичайно, у ній іще безліч білих плям і невіршених проблем. Вітчизняний медіаландшафт схожий на флешку з комп'ютерними вірусами. Прикладами останніх можуть бути недостовірність, необ'єктивність, невідокремлення фактів від власних суджень у подачі інформації, розвиток так званої «чорної» сфери ЗМІ: превалювання новин про пограбування, убивства, аварії, що має однозначно патогенний вплив на реципієнта. Також слід зважити на сучасні реалії: працівники медіа нерідко рекламують окремих бізнесменів із метою підзаробити. Урешті наведені недоліки можна виправити. Усе залежить від бажання медійника вийти на якісно новий рівень та від суспільства, яке б соціально все ж більше захищало й так бідного журналіста.

До творчої діяльності не вдаються ті, хто мріє тільки здобути славу, багатство, улаштувати особисте життя (а якщо й вступають на цей шлях, то швидко змінюють рід діяльності). Покликання четвертої влади — не змінити світ, бо це занадто ефемерно, а модифікувати в кращий бік хоч би десяту його частину. Колись нащадків індіан-

ців майя ділили за віковими й функціональними категоріями, виділяючи серед них «людину-луну», завдання котрої — «слухати й переказувати». І саме цей соціальний клас уважали наймудрішим. Тож журналісти виконують надзвичайно важливу місію в суспільстві. До того ж нагадують донорів: якщо їх не знайти в потрібну хвилину, життя соціуму опиниться на межі життя й смерті (і відсоток останньої буде значно вищим). Тому ставлення журналістів до професійних обов'язків відіграє вагомий роль у формуванні якісних друкованих матеріалів, теле- чи радіопрограм. І кожен учинок повертається бумерангом. Отже, усім нам є над чим задуматися. Якщо вже обрали творчу професію — слід сповна віддаватися їй, як це роблять ченці. І навіть не підпускати думок про земну нагороду...

Мирoslava ГАРАЗДІЙ,

«Погляд».

P.S. Ця стаття — своєрідне післяслово дня 3 травня як Усесвітнього дня свободи преси й пролог до 6 червня — Дня журналіста. Утім здебільшого працівники ЗМІ виконують свої обов'язки і на свята. Тож подвійно вітаю всіх колега, бажано самовідданості й натхнення творити для соціуму, любити обраний фах, укладати в нього душу.

АЛЬМА-МАТЕР — 70!

Творимо велике малими засобами,

або Де панує дух науки, там з'являються перспективи!

Щороку в третю неділю травня українці відзначають День науки. Вона є однією з основ успішного функціонування будь-якого вишу. І саме зазначена царина — найпріоритетніша діяльність вищих навчальних закладів. Недарма й відомий хірург, анатом і педагог Микола Пирогов писав: «Де панує дух науки, там твориться велике й малими засобами».

ЗДОБУТКИ

За 70 років існування Ужгородський університет має чимало наукових напрацювань. До того ж є одним із лідерів у цій сфері в Україні. Підтвердження сказаного — сформовані наукові школи високого рівня. Без них, власне, неможливо продукувати якісні результати досліджень. Однак потрібно не одне десятиліття, щоб організувати відповідні підрозділи. Досить важко створити середовище, яке згуртувало б однією тематикою цілу плеяду науковців. Тим не менше, як зазначає проректор із наукової роботи Ігор Студеняк: «Сьогодні можемо пишатися нашими попередниками, адже наукові школи вже створені, ми тільки підтримуємо й удосконалюємо їх. Не можемо не відзначити школи, які сформували професор Д.Чепур (фізика і хімія напівпровідникового матеріалознавства), І.Запачівський (атомна фізика, фізична і квантова електроніка), Ю.Ломсадзе (теоретична фізика), В.Шкода-Ульянов (ядерна фізика). Я назвав лише представників фізичного напрямку, однак наукові школи такого типу створили не лише на фізфаку, а й на інших факультетах. Наприклад, важливу роль відіграли мовна, історична, біологічна школи відповідно професорів Й.Дзєндзелівського, Е.Балагурі, В.Комендаря та інші. Звісно, усіх неможливо перерахувати, але наголошуємо: для того, щоб результати набули світового значення, підтвердили престиж і рейтинги нашого університету, найбільш необхідним, визначальним був етап формування саме наукових шкіл. Наступним кроком стало створення підрозділів такого ж спрямування, коли вже ряд

дослідників, котрі виховалися в ужгородському виші, об'єдналися для відповідної діяльності в інститутах». Нині, до речі, маємо понад 20 НДІ, центрів і лабораторій, відомих не тільки в Україні.

Іншим важливим критерієм розвитку науки в УжНУ є такий показник, як кількість докторів і кандидатів наук — вихідців зі вже згаданих наукових шкіл. За інформацією звіту за 2014 р. ректора університету В.Смоланки, сьогодні в нашому ВНЗ трудяться 130 докторів наук, професорів та 673 кандидати наук, доценти. За сумісництвом на посадах науково-педагогічних працівників перебувають 153 особи, зокрема 23 доктори наук, професори, 82 кандидати наук, доценти. Таким чином, частка докторів наук, професорів становить 11,7%, кандидатів наук, доцентів 57,9%. Це, звісно, не всі науковці, котрі починали свою діяльність у виші. Чимало з них працюють в інших установах держави, а також за кордоном. До того ж варто врахувати значну кількість здобутих звань: заслужені діячі науки і техніки, винахідники, працівники освіти тощо. Тобто досягнення наукових шкіл яскраво позначилися на ефективності підготовки науково-педагогічних кадрів. Про важливість і визнання наших доробків свідчить і такий факт: за результатами останніх досліджень, альма-матер отримала 9 державних премій у галузі науки і техніки. У підсумку маємо потужну наукову базу, що підтверджують і численні публікації у сфері науки, зокрема монографії. До речі, Ужгородський національний університет — 13-й за підсумками моніторингу згідно з наукометричною базою даних Scopus серед усіх вишів України (а їх понад 100), які входять до цього переліку, відповідно до останніх даних за грудень 2014 року. Тут ураховано кількість статей і посилань на них. За результатами виводять рейтинги окремого науковця та університету загалом. Як зазначає проректор УжНУ з наукової роботи І.Студеняк, така позиція нашої альма-матер свідчить про високий рівень науки. Ігор Петрович також додає, що найбільше працює в цьому напрямку саме фізичний факультет, адже й історично так склалося, що з 1962-го по 2004-й рр. вишем керували фізики (згадуючи ректорів Д.Чепура, В.Шульгу, В.Лєндьєла, В.Сливку).

ПРОБЛЕМИ

Як і кожна установа, тим паче наукова, наша альма-матер постійно стикається з низкою питань. Чи не найголовнішим лишається недостатнє й нестабільне фінансування, від якого, власне, залежить наявність та оновлення матеріально-технічної бази. Ігор Петрович переконали, що з урахуванням рекреаційно-туристичних особливостей нашого краю реальний його сектор економіки залишатиметься невисоким, тому й затребуваність наукових досліджень, а відповідно і їхнє фінансування від господарів, прикладних розробок, які впроваджуються у відповідну сферу регіону, незначні або ж суттєво обмежені: «Як наслідок, виникає проблема низької активності науковців та співробітників. Можливо, слід звернути посилену увагу на молодих учених, насамперед студентів, заохочувати їх до наукової діяльності. Ми плануємо провести для них у межах вишу конкурс наукових робіт, аби залучити до виконання таких завдань на рівні університету, для його потреб, а також для міста й області. Нещодавно брав участь у засіданні президії ради проректорів із наукової роботи, де теж намагалися розв'язати це питання. Необхідно більше працювати з молоддю, передавати їй досвід».

На щастя, сучасні юнаки й дівчата мають непогані можливості й перспективи для того, щоб реалізувати себе в науковому вирі: забезпечені широким доступом до інформації, можуть стажуватися й здобувати фах не тільки на Батьківщині, а й за кордоном. До того ж новий Закон України «Про вищу освіту» завдяки системі подвійних дипломів дозволяє одночасно навчатися в зарубіжному й вітчизняному вишах. Коли цілком уявимо в європейській освітній простір, фактично не матиме різниці ВНЗ — університетів навчальних програм сприятиме академічній мобільності. Також згаданий закон передбачає автономію університетів; студенти зможуть більше залучатися до управління закладом. Невдовзі реформують систему підготовки кадрів; змінюватимуть і навчальні плани. «Уже готуємося до переходу на півтора- та дворічний термін навчання в магістратурі. Для нас дуже важлива якість написання

магістерської роботи відповідно до європейських стандартів. Поки на етапі розгляду Положення про аспірантуру та докторантуру: у планах — збільшення терміну підготовки аспірантів. За перші два роки необхідно буде набрати кредити, а тоді починати працювати над дисертаційною роботою, щоб отримати ступінь доктора філософії».

З іншого боку, нині спостерігаємо тенденцію до збільшення навантаження для молоді, бо інформації щоразу більше. Скажімо, рухаємося вперед хвилеподібно: як-тільки вдається вирішити одну проблему, натрапляємо на іншу. Студентам легше отримати будь-які відомості, але важче розібратися в складних темах і запам'ятати їх.

МІЖНАРОДНІ ЗВ'ЯЗКИ

Ще одна особливість УжНУ — ефективна міжнародна співпраця не тільки із сусідами: Польщею, Словаччиною, Чехією, Румунією, а й Австрією, Німеччиною, Францією, Англією тощо. Із деякими вишами вже запроваджено програму подвійних дипломів (наприклад, із польськими ВНЗ). Наші юнаки й дівчата пишуть магістерські роботи за програмою грантів Ви-

шеградського фонду, упродовж року можуть здобувати знання, отримувати стипендію в навчальних закладах країн, що входять до Вишеградської четвірки (Чехії, Словаччини, Угорщини та Польщі). Ужгородський національний університет активно виконує й спільні проекти, зокрема на двосторонньому рівні з тими державами, із якими підписав відповідні договори. У перспективі — участь у різних грантових програмах Євросоюзу. Як наголошує І.Студеняк, сьогодні є 86 угод про співпрацю з іноземними вишами, чому неабияк сприяє й вигідне географічне розташування Закарпаття.

ПОСТФАКТУМ

УжНУ вже має напрацьовану не одним десятиліттям потужну наукову базу; водночас існує низка нерозв'язаних питань. Усе ж 70-річчя — новий виток, який дуже важливий у переході на ще один рівень вище у нарощуванні ще кращого, міцнішого наукового потенціалу університету. Шлях до кожного досягнення — звивистий і поступовий. А де панує дух науки, там велике твориться й малими засобами...

Світлана ВАСИЛЯН,

студентка відділення журналістики.

НОВІ ВИДАННЯ

Із «Підкарпатською Руссю» — до Європи

Ні за що так гордість не бере, як за своє, і нічим досягненням не радіємо так, як власним» — такий висновок я зробила, поспілкувавшись із Юрієм ФАТУЛОЮ, доцентом кафедри хірургічних дисциплін факультету післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки УжНУ. Юрій Михайлович — хірург-практик вищої категорії, кандидат медичних наук, але, крім медицини, ще цікавиться краєзнавством.

У травні минулого року Ю.Фатула переклав, упорядкував, доповнив і власним коштом видав путівник-довідник «Підкарпатська Русь», у якому докладно описав Закарпаття періоду Чехословацької Республіки 1919 — 1938 рр. Автор оригіналу книжки, що побачила світ 1936 року, — чеський письменник Ярослав Доста́л (1884 — 1950).

Видання містить цікаву й маловідому інформацію про національне, соціально-економічне, релігійне та культурне минуле нашого краю. Ці відомості систематизовані щодо кожного з 505 населених пунктів Підкарпатської Русі. Дані на 1930 рік подано однорідними зміс-

Михайло ФАТУЛА презентує книжку в українському національному павільйоні

товними тематичними блоками, що дозволяє легко орієнтуватися в тексті. Цікаво, наприклад, що в цьому ж році в Ужгороді проживало 26675 осіб, із них 8030 становили чехи й словаки.

Книжку вперше презентували у вересні 2014 р. на Львівському науковому форумі. А нещодавно Ю.Фатула повернувся з Праги, де з 14 до 17 травня відбувалася 21-ша міжнародна книжкова вис-

тавка та літературний фестиваль «Світ книги Прага 2015». Там разом із закарпатським видавництвом «Карпати» (директор В.Браславець) упорядник презентував книжку в національній експозиції «Український дім». На згаданому авторитетному літературному форумі були представлені близько 500 видавництв, переважно чеських, але приїхали й учасники з Єгипту, Франції, Ізраї-

лю, Румунії, Словаччини, Польщі, Угорщини тощо. Від України, яка вперше брала участь у такому заході, себе презентували 7 видавництв: два з Ужгорода («Карпати» й «Патент»), три — зі Львова, по одному з Івано-Франківська та Харкова. Загалом в українському національному павільйоні книжки представили 11 вітчизняних авторів, серед них і відомі письменники Мирослав Дочинець, Юрій Андрухович, Юрій Винничук. На відкритті нашої експозиції побував посол України в Чеській республіці Б.Зайчук. Програма фестивалю виявилася надзвичайно насиченою: окрім спілкування з авторами, відбувалися презентації, наприклад, часопису «Пороги» (журналу для українців у Чеській Республіці), тижневика PĽAV (про світову літературу), зустрічі видавців з України та чеських українців. Також для учасників організували урочисті заходи, екскурсії.

Цікаво, що на форумі не було російського національного павільйону. Натомість саме на українському стенді російське опозиційне представництво доповіло Бориса Немцова «Путін — війна».

У вступній статті до видання під назвою «Подорож із минулого в сьогодні» Ю.Фатула зазначає: «Книга Ярослава Доста́ла «Підкарпатська Русь» справляє приємне

враження про наш край у період Чехословацької Республіки 1919 — 1939 рр.». Справді, не можуть залишити байдужими такі факти нашої історії, як, скажімо, функціонування в одному населеному пункті декількох шкіл із різними мовами навчання, відповідно до національності учнів, або церков різних конфесій, згідно з релігійним віросповіданням жителів. Це переконливо свідчить про демократичний характер життя, про, так би мовити, «повсякденну, побутову» демократію, як зазначає перекладач та упорядник праці. Міркуючи за ним услід, утішно констатувати, що наш край у період між Першою та Другою світовими війнами, незважаючи на існування в Європі тоталітарних режимів, розвивався за цивілізованими законами та принципами. «Із позицій сьогоденного дня, коли більшість із нас прагне до європейського вибору, приємно усвідомлювати, що у закарпатців є свій, хоч невеликий, проте позитивний історичний досвід життя в європейській демократичній спільноті».

М.Фатула сподівається, що видання зацікавить широке коло читачів: істориків, краєзнавців, учителів, журналістів, лікарів, священників усіх конфесій, людей різних національностей, котрі проживали й проживають на Закарпатті — усіх тих, хто любить свій край і хоче знати про нього більше. Я особисто теж переконана, що книжка зацікавить багатьох читачів.

Ніколета КУЧМА,

студентка відділення журналістики.

НАЗУСТРІЧ ВСТУПНИЙ КАМПАНІЙ

Поповніть лави факультету іноземної філології!

Ужгородський національний університет запрошує абітурієнтів. Зокрема, на День відкритих дверей ФІФу зібрався шклярів з Ужгородщини та Іршавщини.

Декан Михайло Рошко розповів про переваги підрозділу, особливості навчання. За період педагогічної діяльності він виділив 4 типи студентів: 1) ерудовані, але неактивні в громадському житті факультету; 2) активні в останньому, проте не зовсім успішно навчаються; 3) неактивні й неерудовані; 4) ті, хто вдало поєднує здобуття фаху та громадську діяльність. Тож абітурієнтам побажав поповнити ряди саме 4-го типу.

ФІФ готує фахівців за таки-

ми спеціальностями: «Англійська мова та література», «Німецька мова та література», «Французька мова та література», «Румунська мова та література». Випускники отримують диплом фахівця з двох мов та світової літератури, адже, крім основної, можуть обрати для опанування ще одну іноземну. До того ж, наголосив очільник факультету, диплом не обмежується професією викладача. Випускники можуть улаштуватися в галузях дипломатії, займатися репетиторством, бути гідом турагенції тощо.

Наступний важливий фактор вступу саме на ФІФ — кожна спеціальність дозволяє студентам як денної, так і заочної форм навчання здобувати досвід, покращувати рівень знань за кордоном.

Цінним є й спілкування з носіями іноземної мови. Цього року лектором кафедри англійської філології стала американка Крістіна Блумен. Вона зазначила, що, співпрацюючи зі студентами, багато чого переймає й від них.

Школярі познайомилися із завідувачами кафедр: Сніжаною Голик (англійська філологія), Степаном Бобинцем (французька мова та зарубіжна література), Ольгою Гвоздяк (німецька філологія) та Емілією Швед (румунська та класична філологія), котрі розповіли про особливості та перспективи відповідних напрямів.

Для абітурієнтів також організували екскурсію підрозділом.

Ярослава БЕНЦА,
студентка відділення журналістики.

НА ВИРОБНИЦТВІ

Досвіду набувають із практики

Студенти та викладачі економічного факультету побували на заводі «Jabil».

Третью- і четвертокурсникам така ініціатива сподобалася, адже вони могли поспостерігати за виробничим процесом, організацією одного з найпотужніших підприємств регіону, перейняти досвід, а також визначитися з пошуком місця роботи після закінчення вишу.

Відвідувачі мали змогу переглянути цікаву презентацію про ком-

панію від зародження до сьогодення та ознайомитися з інструктажем із техніки безпеки та електростатичного розряду. Після вступної частини студенти стали свідками всіх етапів виробництва продукту — від виготовлення плат до складання їх у готовий пристрій та пакування. Юнаки й дівчата ставили чимало запитань, обговорювали побачене й почули.

За інформацією
Юліанни ВОЛОШИНОЇ,
заступника декана
з міжнародної діяльності
економічного факультету.

ІЗ ФРОНТУ

Воїни побували в УжНУ

Студенти-географи поспілкувалися з тими, хто на власні очі бачив нинішні події на Сході.

Приводом до візиту військових послужило відзначення державного Дня пам'яті та примирення. Зустріч урочисто відкрив декан географічного факультету Степан Поп. На патріотичній ноті він передав слово своєму заступникові з виховної роботи Роману Славіку, який представив гостей. Серед них були

прикордонники, доброволець чоти «Карпатська Січ» та боєць 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади. Останній, Ігор Падяк, у минулому навчався на цьому ж факультеті.

Колишні «цивільники» ділилися отриманим військовим досвідом у зоні проведення АТО, спогадами про життя на Сході, душевними хвилюваннями й роздумами. Раніше навіть увийти не могли, що потраплять на передову, а коли це трапилось, то були змушені самостійно боротися зі страхом. Василь Мізун, наймолодший із

гостей-бійців, розповідав про пережите на фронті. Він четвертий рік здобуває фах хіміка та приїхав до Ужгорода на період складання літньої сесії. Для нього буремні події в Україні — не просто «нове й невідоме», адже в житті бачив зовсім мало. Хлопець закликав не бути байдужими до життя країни, адже молодь, зокрема студенти, — рушійна сила, яка прискорить закінчення війни.

На завершення зустрічі присутні переглянули програму «Особливий погляд»: про те, як Легіон свободи освячував зброю в Холодному Яру.

Антоніна ЧУНДАК,
студентка відділення журналістики.

ПІСЛЯСЛОВО ДО СВЯТА

Галина ПАЩУК: «Намагаюся жити так, аби моїм дітям не було соромно, що я — їхня мама»

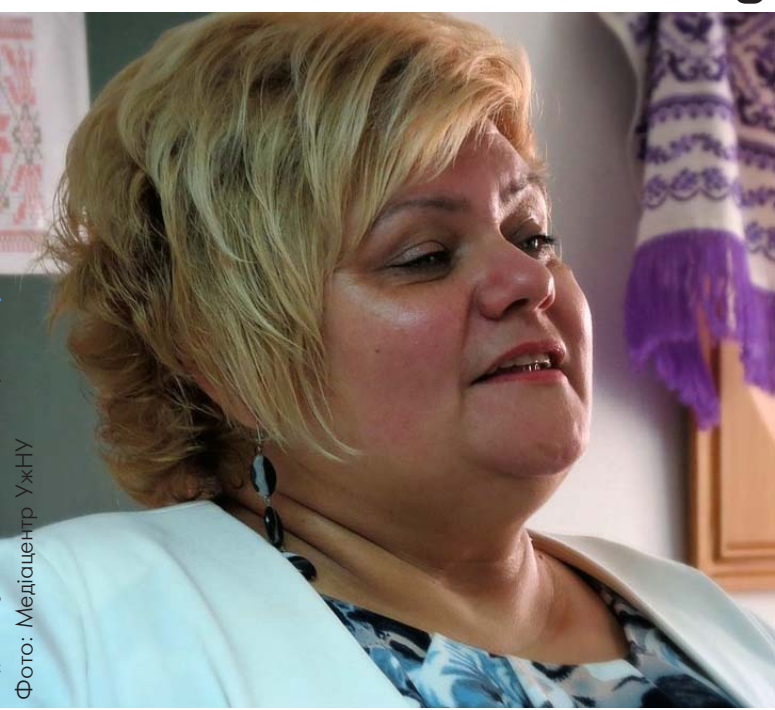

Фото: Медіацентр УжНУ

День матері — одне із найворушливіших свят, тому що кожен іще з дитинства й до останніх днів несе у своїй душі єдиний і неповторний образ неньки, яка завжди розуміє, пробачає, жаліє, буде самовіддано любити, незважаючи ні на що.

Так можна охарактеризувати й Галину ПАЩУК — чудового викладача кафедри української мови й літератури природничо-гуманітарного коледжу, дивовижну жінку, матір трьох дітей. Пропоную розмову з нею й читачам «Погляду».

— Галино Ярославівно, як стали педагогом?

— У 1982 році закінчила Дрогобицький державний педагогічний інститут імені Івана Франка. Відтоді й працюю. Спочатку навчала української мови й літератури в

Ужгородській ЗОШ № 6, пізніше трудилася в обласному управлінні професійно-технічної освіти. Однак зрозуміла: коридори влади — не для мене, тому продовжила працювати в школі № 19, що в обласному центрі. Була вчителем, завучем, а пізніше разом із професорами Федором Вашуком та Іваном Вовканичем створили спеціалізований творчий заклад, який «переріс» у гуманітарний коледж Закарпатського державного університету. Тепер ми єдиною сім'єю в УжНУ. Маю вже 36 років педагогічного стажу, навіть піонерожатою працювала (була колись така посада), і жодного дня не пожалувала, що обрала саме вчительський шлях.

— Вам подобається робота зі студентами?

— Однозначно! Пригадую, коли читала лекцію з історії української та зарубіжної культури, стояла за кафедрою, розповідала й водночас спостерігала за

реакцією дівчат і юнаків. Вони слухали із захопленням, я бачила, як змінювалися емоції на їхніх обличчях. Тоді відчувала себе найщасливішою. Ось цю мить можу порівняти з тією, коли вперше тримаєш дитину на руках...

Узагалі до студентів потрібно йти з позитивом. Ніколи за погану поведінку не караю «двійками» з предметів, адже не вважаю це підставою для об'єктивного оцінювання рівня знань. Виробила й іншу звичку: упродовж певного періоду, наприклад, місяця, не ставлю «незадовільно», оскільки не знаю істинної причини: хтось самостійно недопрацював чи його недовчили. Ось коли вже сповна передам свої знання, уміння, тоді маю моральне право відповідно оцінити.

— Що можете сказати про власних дітей?

— У мене їх троє! І вже навіть маю онука (зазначає з гордістю — прим. авт.). Син Святослав нині проживає в Мукачеві, працює на інженерній посаді. Любомир — юрист, майор, трудиться в пенітенціарній службі. Донька Ярина навчається на другому курсі нашого коледжу й цього року планує вступити на відділення журналістики УжНУ. Онуку Володимирові вже п'ятий рік. Він — наша втіха (усміхається — прим. авт.), бабусина відрода. Ніколи не впливала на вибір професії дітей. Але в усьому намагаюся їм допомагати. Маю такий життєвий девіз: «Намагаюся жити так, аби моїм дітям не було соромно, що я — їхня мама». Не хочу, щоб вони коли-небудь страждали від моїх учинків.

— Ви поділяєте думку: «Не буває чужих синів і дочок»?

— Звичайно! Завжди керуюся висловом: «Допоможи чужій дитині — допоможуть і твоїй». А чужих дітей не буває. Тим паче, у педагога. Сьогодні до коледжу вступають 14—15-річні особистості, котрі саме потребують уваги й підтримки. Якщо не допомогти,

то це погано вплине на майбутнє хлопців і дівчат.

Звісно, лише навчати — мало, щоб працювати з молоддю. Недаремно існує поняття «навчально-виховний процес». Одна складова не може повноцінно існувати без іншої. Нинішньому поколінню часто не вистачає поради, навіть в особистих питаннях. Я дуже шаную, коли студент довіряє мені. Іноді такі таємничі вислуховую! Доводилося брати дитину до себе ночувати, щоб вона не наробила лихого. Була й посередником між батьками та їх чадами (усміхається — прим. авт.). Водночас мала прикрий випадок, коли починала працювати в школі: 1983-й рік, День радянської армії, ну і, звісно, тематичний твір — необхідно розповісти про тата, як він служив тощо. Запитую одного учня, аби прочитав свій текст. Він відповідає, що не написав. Я грізно: «Як не написав?» А учень: «Бо в мене немає батька». Ці біль і сором перед дитиною відчуваю досі. Тому намагаюся бути обережною в таких ситуаціях.

— У вихованні дітей мати й батько, як правило, виконують різні ролі, кожен впливає по-своєму. Чи можна говорити про ці відмінності в роботі викладача?

— Погано, що в освітній сфері більшість педагогів — представниці слабкої статі, чоловіків менше. Уважаю, повинна бути рівновага. Наприклад, жінка може навчити манери поведінки, деяких таємниць і хитрощів. А чому б і ні? (усміхається — прим. авт.). Незалежно від того, яку дисципліну викладаю, даю поради: мої вихованці знають, як правильно підібрати аксесуари до одягу, парфуми, зробити вдалий макіяж. Хлопці знають про довжину шарпеток на ділових зустрічах тощо. Бувало, я запрошувала стилістів, візажистів, модельєрів на заняття. У коледжі є педагоги, котрі вчать мужності, патріотизму, відчуття обов'язку перед рідною землею.

— Ви мали досвід академічного наставника...

— Так. Коли функціонував Ужгородський державний інститут економіки і права, безпосередньо опікувалася першим курсом юристів і першим випуском названого підрозділу. Студентів мала небагато, але доводилося працювати з тими, хто вже був мамою й татом. Із гордістю кажу: того малого Ярослава, котрого колись няньчив увесь курс, потім навчала в коледжі; нині він здобуває юридичний фах. Загалом перший студентський колектив відзначався позитивними якостями. Спілкуємося й сьогодні: телефонуюмо один одному, також радію, коли приходять до мене в гості. Обмінюємося інформацією. Приємно, що не забувають.

— Чи пам'ятаєте куратора своєї групи?

— Моїм «академтатом» був відомий український літературознавець, зокрема франкознавець Адам Юрійович Войтюк, котрого тепер, на жаль, уже немає серед живих. Так склалося, що він не мав дітей, однак його щира душа зігривала. Уявіть: 50 осіб на курсі, і наставник умів достукатися до кожного. Пам'ятаю спокійні, добрі очі, заклики вчителя до самостійних пошуків істини, власних висновків. Наш академічний наставник допомагав усім і завжди.

— Що порадите робити студентам, аби досягнути мети?

— Насамперед важливо обрати правильний професійний шлях. Якщо фах не за покликанням, то буде важко самореалізуватися. Тим паче, нині непросто із працевлаштуванням. Завжди є труднощі, проте якщо йдеш туди, куди прагне душа, то варто рухатися вперед. У протилежному випадку ніколи не пізно ступити на іншу дорогу. До прикладу, можна здобути другу освіту. Головне — знайти своє місце й отримувати від цього задоволення.

Аліна ГАЛАШ,
студентка відділення журналістики.

ФОТОФАКТ

У відділі карпатики УжНУ організували виставку під назвою: «Закарпатській крайовій «Просвіті» — 95». Експозиція складається із трьох підрозділів: 1) «Читальні «Просвіти»; 2) «Театральне життя просвітан»; 3) «Видавництво товариства «Просвіта». Як зазначила завідувач вищевказаного підрозділу М.Чорній, відвідувачам представили й колекцію календарів названої організації 20 — 30-х рр. із різними світлинами, а також збірники, які видавав науково-літературний відділ за редакцією А. Волошина, В. Гаджеги, І.Панькевича, В.Бірчака. Також охочі можуть ознайомитися з книжками видавництва «Просвіта», зокрема такими, як: «Хто сильніший: воина, пошесте чи паленка?» (Ужгород 1923); «Що мусить кождый знати о спиртных напитках» (Ужгород 1926); «Не пий» К.Феделеш (Ужгород 1933).

Ганна ВОЙТОВИЧ,
студентка відділення журналістики.

ЗУСТРІЧІ

Душею завжди в Україні

Відбулося чергове засідання Прес-клубу молодого журналіста «Медіаперспективи». У гості до майбутніх творчих працівників ЗМІ завітав головний редактор газети в діаспорі «Свобода» Петро ЧАСТО.

Він виїхав до Америки ще в далекі 90-ті, але «душею завжди на своїй Україні. Навіть за 25 років, які прожив за кордоном, сказати, що знаю Америку, дуже тяжко». Тим не менше, темою зустрічі стала «Україна очима американців».

Чимало почули на зустрічі, але приємно: провівши стільки років в іншій країні, людина не тільки пам'ятає, а й продовжує пропагувати українське. І прикладом слугує не лише журналістська діяльність.

Підтвердженням цього є відповідь П.Часто на запитання: «Як ставитеся до того, що Ваші діти — американці?» Гість лаконічно й просто сказав: «У моєї дочки двоє дівчаток: Наталка та Саманта. Обидві добре знають українську мову. Нею старша внучка Наталочка розмовляє так, як ми з Вами».

Звісно, зустріч присвятили й власне Америці, зокрема її державному устрою, суспільному ладу, а також ментальності місцевих людей.

Насамкінець розмови П.Часто додав: «Америка — країна свободи дій, учинків, розуму». Сподіваємося, що найближчим часом він відгукнеться так і про Україну. Можливо, присвятить їй окремий матеріал у «Свободі»...

Ірина ОЛАГ,
студентка відділення журналістики.

НОВІ ВИДАННЯ

Коли радують «...Лихі літа...»

фом І Габсбургом, бранденбурзьким маркграфом Оттоном V Довгим та Генриком IV Пробусом, перші роки регентського урядування Оттона V Довгого на чеських землях і позицію Рудольфа I Габсбурга, простежує роль чеської шляхти у звільненні Вацлава II з-під опіки Оттона V Довгого. Події відбуваються після загибелі видатного чеського володаря Пршемисла Отакара II, батька Вацлава II, котрий розширив кордони Чеського королівства аж до Адріатичного моря, але втратив усе в протистоянні з Рудольфом I Габсбургом.

Звичайно, фахову оцінку виданню дадуть історики, однак, на мій погляд, відчутно: автор ґрунтовно опрацював базу документальних та нарративних джерел. Зокрема, чеські середньовічні грамоти, аннали (які вели при монастирях і костелах) та хроніки. У монографії яскраво й зрозуміло переплітаються різні сюжетні лінії: боротьба за владу, підступність, шлюби за розрахунком, голодомор 1281 року. Тобто те, що актуальне й для сьогоднішнього! «...Лихі літа...» після прочитання залишають певний осад на душі та спонукають до риторичного запитання: якщо пережила таку катастрофу Чехія, то чи не зможе перебороти суцільний безлад, воз'єднатися Україна? Воднораз «...Лихі літа...» радують, адже дають добрий історичний урок того, як потрібно гідно приймати виклик непростой епохи й продовжувати рухатися обраним шляхом суспільного розвитку.

Людмила БЕСКИД,
студентка відділення журналістики.

ЛІТЕРАТУРНІ ВЕЧОРИ

Миколаївський закарпатець зустрівся із земляками

В Ужгороді, у приміщенні Національної спілки письменників Закарпаття, побував Дмитро КРЕМІНЬ — поет, перекладач, шкільний педагог, а в минулому — і викладач УжНУ.

Завітавши до нас із Миколаєва, гість провів літературний вечір, на який зібралися викладачі (зокрема колишні колеги митця) і студенти УжНУ.

Розпочав зустріч голова Закарпатської обласної організації Національної спілки письменників України Василь Густі, привітавши друга молодості та його дружину — пані Ольгу. Відтак Д.Кремінь чимало згадував про студентські роки, проведені в Ужгороді, а літературний старт охарактеризував так: «Пам'ятаю часи на Гагаріна, 36, де ми, молоді фронтмени, тільки починали займатися мистецтвом

слова. Нас тягнуло в опозицію й бунтарство, але література — не завжди крики «геть!», заклики до повстання... Що ж, розуміння справжньої істини настає не одразу». Зі споминів про власне минуле поет перейшов до роздумів над історією нашої Батьківщини. Декламував вірші «Ватерлоо», «Задув сухий на Сухому Фонтані...», «Земне й небесне», «Anno Domini» тощо.

Опісля гість відповідав на поставлені запитання. Так, присутні цікавилися закарпатським «корінням» письменника, яке прослідковується ще з початку XVIII століття. Щодо наміру написати збірку поезій на фольклорній основі, то Д.Кремінь зауважив: уже має чимало віршів на цю тематику, однак видавати їх окремою книжкою поки не планує.

В.Густі подарував землякові «Вибрані твори» М.Томчанія, що починаються віршем самого

поета — «Скрипка о Томчані». Своєю чергою, студенти-словаки попросили пана Дмитра підписати перекладені гостем українською мовою примірники поезій Еміла-Болеслава Лукача під назвою «Між Карпатами і Татрами». Також митець висловив побажання майбутнім майстрам слова, зокрема студентам УжНУ: «Я не можу не хвилюватися за молоде покоління письменників та медійників і від щирого серця бажаю дівчатам та хлопцям, котрі стали на квітучий шлях мови й мистецтва, вірності своїм цілям та великій силі. Не забувайте, що дорога любить тих, хто з неї не звертає».

Після літвечора охочі могли приєднатися до походу письменників на міське кладовище, аби квітами вшанувати пам'ять Петра Скунця, із яким дружив Д.Кремінь.

Антоніна ЧУНДАК,
студентка відділення журналістики.

ЗАХОДИ

В об'єктиві «Дня»

Прихильників видання на фотовиставці вітала проректор із науково-педагогічної роботи УжНУ Мирослава ЛЕНДЬБЕЛ

Останні події в Україні, емоції героїв, переживання рідних, буденне життя й не тільки можна було побачити й відчутти 14 травня на XVI Міжнародній фотовиставці, яку організувала щоденна всеукраїнська газета «День».

Перед тим відбувся круглий стіл під назвою: «Як нам перемогти?» у малій залі засідань ученої ради УжНУ. Гостею стала головний редактор вищезгаданого видання Лариса Івшина. На заході побували викладачі нашого вишу та студенти різних курсів і спеціальностей. Ініціатором дійства виступив відомий закарпатський журналіст, кореспондент «Дня» Василь Ільницький, а модератором із ним — проректор УжНУ з науково-педагогічної роботи Мирослава Лендбель, котра й представила гостей та підкреслила важливість і актуальність цієї зустрічі. До організації також долучилися Ужгородський національний університет та Закарпатський художній музей ім. Й.Бокшая.

Варто зауважити, що «Дню» майже 19 років, часопис відзначається якісними публікаціями та патріотичними тенденціями. До того ж створює чимало проєктів. Один із них — фотовиставка, на якій представили колекцію глянцевих журналів «Маршрут № 1». У Львові й Луцьку такий захід проводять щорічно. Тепер стартував і в Ужгороді. Інша ініціатива — серія власної бібліотеки «Дня» (складається з 19 найменувань). Новинка книгозбірні — «Сила м'якого знака, або Повернення руської правди». Як зауважує Л. Івшина, це видання — продовження історичного серіалу

газети, який є набагато цікавішим, оскільки стосується сучасного життя. Не менш вагомими були й інші публікації, зокрема «Апокрифи Клари Гудзик», «День і вічність Джеймса Мейса», «Україна Incognita» тощо. Вони зорієнтовані на виховання молодого покоління в руслі просвітництва й самовдосконалення.

Пані Лариса, розповідаючи про ведення інформаційної політики газети, підкреслила: «День» орієнтується на те, щоб стати стержнем для читача, котрий уміє мислити. Задля цього й провели моніторинг «інтелектуального простору» України, шукаючи союзників не тільки серед досвідчених журналістів, а й представників ВНЗ.

Присутні ставили чимало запитань, обговорювали окремі газетні публікації, а також згадали про непросту ситуацію в Україні. Начальник управління інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю в Закарпатській ОДА і водночас багаторічний очільник крайової «Просвіти» Володимир Піпаш подякував «Дню» за нелегку працю, маючи на увазі те, що всеукраїнське видання постійно порушує актуальні й гострі проблеми сучасності. За змістовне запитання студентці 3 курсу відділення журналістики Мирославі Гараздій подарували одну із публіцистичних книжок, які виїшли друком під егідою «Дня». Генеральний консул Угорщини в Ужгороді Ласло Віда висловив подяку, шанобливе ставлення до газети й наголосив, що його держава й надалі підтримуватиме Україну в непростий час.

Опісля в Закарпатському художньому музеї ім. Й.Бокшая відбулася фотовиставка, в експозиції якої — понад 160 світлин із-поміж переможців XVI Міжнародного фо-

токонкурсу газети «День». Цікаво: авторами виявилися не тільки професійні фотографи, а й звичайні громадяни, котрі люблять «знімкувати». Як зазначили організатори, виставка — своєрідний літопис того, як і чим жила Україна минулий рік, адже останній став «концентратором викликів та випробувань».

Недарма символом експозиції обрали терен із синіми ягодами на колючих гілках, який відображає болючий шлях до зміцнення держави. Більшість картин стосувалися таких подій, як Революція гідності та воєнні дії на сході країни. В об'єктиві виставки — люди, котрі нині творять історію. Незважаючи на умови, українці не втрачають оптимістичного духу й віри в краще. Враження у відвідувачів заходо різні, але на їхніх обличчях прочитувалися співчуття, біль та воднораз гордість за героїв. Зокрема, першокурсниця відділення журналістики Антоніна Чундак розповіла: «Фотовиставка однозначно сподобалася. Найбільшу увагу привернули світлинами, що стосувалися звичного життя співвітчизників зі східної частини України, яке різко змінилося внаслідок неоголошеної війни. Роботи якісні, цікаві й глибоко змістовні». Її колега Руслана Гостюк додала: «Експозиція дуже вразлива. Споглядаючи надзвичайно проникливі фото про Майдан, важко було стримати сльози».

Репрезентовані фотознімки дійсно не залишають байдужим, бо відчувається біль за горе, яке терзатиме душу й свідомість, переживання зі співгромадянами, котрих закарбовано на світлинах. Справді, такі заходи згуртовують суспільство.

Ганна ВОЙТОВИЧ,
студентка відділення журналістики.

У ПІДРОЗДІЛАХ

Дух Старого континенту

На факультеті міжнародних відносин провели День Європи в Україні.

Це свято відзначають у країнах ЄС 9 травня, а також офіційно в Україні з 2003 р. щорічно в третю суботу травня. Таким чином ушануємо спільні цінності та історію всіх націй континенту.

На відкритій парі з дисципліни «Міжнародні економічні відносини» студенти-міжнародники 3 курсу під керівництвом заступни-

ка декана з наукової роботи ФМВ, доцента Наталії Кушнір підготували цікаві презентації про країни на тему «Галопом по Європі». Студенти демонстрували колоритні презентації, які допомогли краще пізнати Старий континент, його історію, культуру, традиції. Кожна доповідь різнобічно характеризувала ту чи іншу державу, що було неабияк захоплююче та цікаво. Присутні відчули дух Європи, якої так прагне Україна.

За інформацією факультету міжнародних відносин.

Я в психологи пішов...

Гучна музика в холі, кульки та море позитиву. Як з'ясувалося, підняти настрої не тільки собі, а й усім довкола енергійно взялися студенти спеціальності «Психологія», котрі відзначали Всеукраїнський день психолога.

Життя — непередбачуване, і ми постійно перебуваємо у вирі подій. На шляху людини трапляються чимало неприємних випадків, випробувань, із якими не кожен може впоратися. Але вихід є! Запобігти негативним емоціям допомагають мудрі поради досвідчених фахівців — психологів.

Олеся АНТОНЮК, 1 курс: «Незважаючи на те, що ми тільки вступили, намагаємося активно брати участь у житті факультету.

За можливості переймаємо якомога більше досвіду провідних спеціалістів: це не тільки корисно, а й цікаво. Упевнені, що в майбутньому такі зустрічі допоможуть нам стати кваліфікованими працівниками».

«Першачки» додали: одним із найцікавіших заходів виявилася й наукова конференція, приурочена Дню психолога. Зокрема, **Ольга МИХАЙЛЬОНКО, 1 курс**, зазначила: «Тема форуму була цікавою. Нам розповідали про відомі психологічні та методичні, якими вони послуговуються на практиці. До того ж дізналися чимало нового про особливості розвитку людини».

Студенти-психологи також зазначили, що такі заходи потрібно організувати частіше, оскільки останні додають позитиву, навчають бути професіоналами своєї справи.

Вікторія КОПЧА,
студентка відділення журналістики.

СПАРТАКІАДА

УЖНУ визначило кращих легкоатлетів

На ужгородському стадіоні «Авангард» відбулося закриття 65-ї спартакіади з легкої атлетики серед студентів та викладачів УЖНУ.

Синоптики прогнозували в цей день грозу, але до 16:00, коли учасники, організатори та гості повинні були зібратися на місці зустрічі, небо прояснилося, і сонце вже по-справжньому припало.

Розпочався захід урочистою частиною. Студенти традиційно вишикувалися за факультетами, заспівали державний гімн, здійснили рівняння на прапор. Після цього провели сімейні старты, у яких перемогли сім'ї **Ф.Шандора (факультет туризму та МК, I місце) та І.Прохненка (історичний факультет, II місце).**

Наступними змагалися тільки викладачі. Серед жінок першість виборили **Н.Александр на дистанції 100 м (коледж) та К.Шевченко у стрибках у довжину (кафедра фізичного виховання).**

Із-поміж чоловіків у названих дисциплінах тріумфував **В.Герзанч (економічний факультет).**

Відтак естафету передали сту-

дентам різних підрозділів. Найкращими результатами порадували: дистанція 100 м — **О.Слюсарева (факультет туризму та МК); 200 і 800 м — В.Шур (ФЗЛ); 400 м — Ю.Гулович (ФЗЛ); стрибки в довжину — Ю.Гудзь (факультет здоров'я людини); штовхання ядра — С.Іванюк (математичний факультет); естафета 4x100 м — ФЗЛ.** Серед юнаків відзначилися: на дистанції 100 м — **І.Телегій (фізичний факультет); 200 м — М.Мікловіч (ФЗЛ); 400 м — Ю.Татач (юрфак); 1500 м — В.Росул (ІТФ); у стрибках у довжину — Д.Йовбак (матфак); у штовханні ядра — І.Гучкович (факультет здоров'я людини); в естафеті 4x100 м — ФЗЛ.** Переможцям та іншим призерам вручили медалі та грамоти.

Антоніна ЧУНДАК,
студентка відділення журналістики.

Від редакції. Переможцями спартакіади в загальнокомандному заліку стали кафедра фізичного виховання у викладачів і факультет здоров'я людини в студентів. Про підсумки спартакіади читайте в наступному номері.

Із рідним філфаком у серці, або Дещо з факультетського свята

Поціновувачі мистецтва слова (а це представники найбільш творчих професій — майбутні поети, прозаїки, перекладачі, журналісти) в особі членів родини філологічного підрозділу відзначили свій день. Свято назвали «Філологічним кварталом», який відбувався в одному з нічних клубів міста за ініціативи студентів-організаторів.

Захід традиційно розпочала декан Галина Шумицька, котра привітала викладачів і студентів, згадавши про напруження за весь рік. Зокрема, наголосила на ініціативі «Гарячі серця» (ідея належить викладачу кафедри української літератури Олегові Хававчаку, а до реалізації акції залучалися й студенти), благодійній діяльності, спрямованій на підтримку закарпатських військових (активну участь у чому бере випусниця відділення журналістики Олександра Артюхіна).

Відтак до слова запросили Ігоря Короля — проєктора з науково-педагогічної роботи. Він говорив про важливість філологічних знань та зазначив, що підрозділ іменинник — творчий і один із найкращих у виші.

На підтвердження сказаного нагороджував грамотами за високі досягнення в навчанні та активну участь у житті факультету. Ведучими вечора була Андріана Якубик, другокурсниця відділення журналістики, та четверо парубків, котрі не дозволяли нудьгувати: Олександр Курта (третьокурсник-журналіст), Євген Попович (5 курс російського відділення), Андрій Мигаль (п'ятикурсник-словак) та Віктор Федурця (2 курс, спеціальність «Чеська мова та література»).

Концертна програма виявилася насиченою. Так, «Мою Україну» заспівала студентка Тетяна Лемак (1 курс російського відділення). Упродовж заходу глядачі насолоджувалися виконанням музичних композицій Олександри Балабан (3 курс російського відділення), Джаннатул Джоардер із Бангладешу (навчається на медичному факультеті), Анни Шміляк (2 курс

українського відділення, фіналістка відомого телешоу «Голос країни»). Із завершальним вокальним номером виступила Мирослава Вербишук (третьокурсниця відділення журналістики). Приємно вразили й запальні танці від африкансько-українського та водночас філолого-медичного колективу у складі 8 виконавців.

Своєрідно студенти презентували свої відділення: словацьке, російське, українське, журналістики, а також — богемістів. Розказували чимало жартів із життя підрозділів, що сподобалося як досвідченим викладачам, так першокурсникам. Крім того, ведучі позмагалися в конкурсі на краще виконання рок-н-ролу, жартували й дівчата-КВНівки з факультетської команди «В комі» тощо.

Насамкінець, як завжди, сентиментальною піснею вітали випускників факультету, для яких нинішній День філолога — останній у ролі студентів. На згадку цього горічким випускникам подарували символічні футболки з надписом «Я люблю філфак». Відтак вечір продовжили дискотекою.

У цілому захід відбувався енергійно, весело й укроте довів, що філологи — дійсно креативні та запальні творчі особистості.

Антоніна ЧУНДАК,
студентка відділення журналістики.

Фото Марії ЗЕПІНСЬКОЇ

АКЦІЇ

Установлюємо нові рекорди

Студенти УжНУ — активісти не тільки в житті університету, а й поза ним. Так, вони долучилися до проекту розфарбування сходів, які поєднують Капітульну та Підзамкову вулиці Ужгорода, у кольори веселки.

Відтепер 95 сходинок радуватимуть око яскравими червоним, оранжевим, жовтим, зеленим, блакитним та фіолетовим кольорами.

Організаторами починання стали ЗОО «Українська студентська спілка» та ГО «Європейський Ужгород», а

власне задум виник у рамках акції «Змінимо Ужгород разом». Важливо, що проєкт одразу ж нагородили дипломом Книги рекордів України, незважаючи на те, що подібними сходами може пишатися тільки декілька міст, а в нашому вони, як виявилося, є найдовшими.

Антоніна ЧУНДАК,
студентка відділення журналістики.

ДОБРІ СПРАВИ

В УЖНУ провели масажі для дітей-сиріт

Фелікс ФІЛАК:
«Масаж — «діло» тонке»

На факультеті здоров'я людини готують досконалих спеціалістів із масажу, і цього року студентам третій курсів випала нагода взяти участь у благодійному проєкті, а також попрактикуватися на сколіозних дітях-сиротах із Перечинської школи-інтернату.

Лікувальні процедури проводили в кімнаті з новенькими ліжками й охайним оформленням, а на стіні знаходився великий стенд з інформацією щодо класичних прийомів масажу.

Ф.Філак, доцент кафедри фізичної реабілітації УжНУ, пояснив, що масаж — доволі «тонка» й клопітка робота. Тим паче, якщо доводиться мати справу зі сколіозами. Для вивчення відповідного методу

лікування потрібно близько двох місяців, і в студентів теоретична частина розпочинається з другого курсу. «Поки що благодійна акція діє лише в Ужгороді, і тільки в нашому університеті вивчають масажі й практикуються. Хотілося б у перспективі розширити діяльність у всій Україні. Наразі чекаємо конференції, де розглядатимуть відповідні питання», — зазначив Фелікс Георгійович.

Удалося поспілкуватися і з третьокурсником-практикантом Річардом Жидиком. Він зізнався: такий досвід неабияк припав до душі, тому в майбутньому юнак мріє стати професіоналом, хоч і ніколи не займався масажима до вступу у виш.

На жаль, нині відмінили й обов'язкову освіту для масажистів, тож потрібно бути уважним у виборі того, хто вам візьметься «пом'яти спину». Тим паче, що в сучасному світі досить вагомим питанням є неякісні масажі, після чого в людини з'являються проблеми не тільки зі спиною, а й з усім організмом. Віряться: Всеукраїнська асоціація фахівців масажу, яку очолює Ф.Філак, втрутиться й розбереться із шарлатанами. А на допомогу обов'язково придуть справжні знавці своєї справи, котрих готують на кафедрі фізичної реабілітації УжНУ.

Вероніка СТАНЧАК,
студентка відділення журналістики.

Фото Аліни ШИШЛОВОЇ

Масаж по-студентськи

«НАФІНАЛИЛИ»

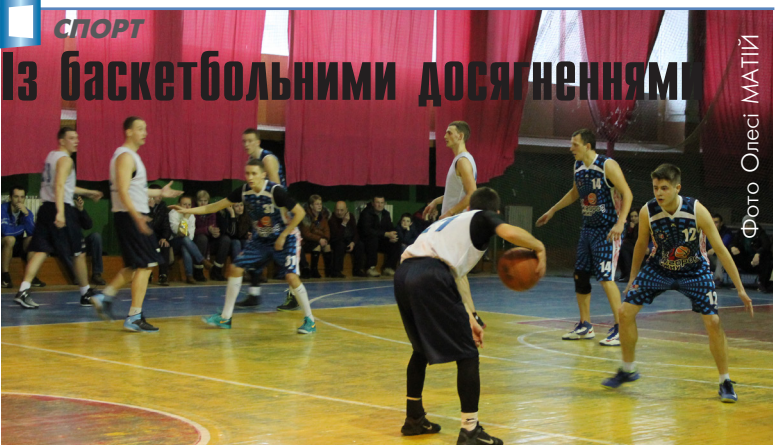
Змагаємося розумом

В УжНУ відбулися Всеукраїнські студентські дебати із проблематики сталого розвитку.

Учасниками були представники з 14 вишів держави. Роль головних організаторів розділили УжНУ за підтримки спільного проекту Євросоюзу й програми розвитку ООН «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду» та мережа національних університетів. До фіналу вийшли команди Одеської юридичної академії та нашого ВНЗ. Тема дискусії стосувалася необхідності контролю державою діяльності волонтерських груп та організацій, які допомагають вирішувати проблеми в громадах.

Ужгородцям довелося заперечувати цю тезу, одеситам — відстоювати. Гра була важкою, але цікавою. Перемогу журі присудило гостям із південного краю, однак слід привітати всіх учасників та подякувати їм за змагання!

Антоніна ЧУНДАК,
студентка відділення журналістики.

Із баскетбольними досягненнями

У Львові в групі «Захід» БК «Ужгород-УжНУ» зіграв матчі півфінального туру чоловічої першої ліги України з баскетболу.

Наша команда перемогла місцевий БК «Політех-Галичина», відтак — і кам'янець-подільський БК «Ді-Ді-Бао» й навіть попри поразку від БК «Будсервіс» (Сарни) потрапила до підсумкового етапу змагань у Рівне. Там підопічні О.Зубковського поступилися господарям із БК «Пульсар – ОШВСМ», а

в матчі за 3 місце впевнено здолали івано-франківський БК «ВАМБУД». Відтак БК «Ужгород-УжНУ» вирушив до Сум на фінальний тур чемпіонату. Перегравши БК «Спарта» (Дніпропетровськ), закарпатці поступилися БК «Черкаські Мавпи-2» та БК «Одеса» й загалом стали четвертими з 28 команд. Крім того, у чемпіонаті Закарпаття з 11 учасників баскетбольна команда «ЗОДЮСШ — УжНУ» утретє виграла бронзові нагороди, перемігши в завершальному матчі БК «Свялява» — 88:80.

Інф. «Погляду».

ЗАХОПЛЕННЯ

Таємний світ вогню й середньовіччя від театру оригінального жанру Dragonfly

Ужгород — досить незвичне місто: захопливі та містичні вулиці, різнобарвна й магічна історія, цікаві та мрійливі люди. Можливо, саме ці чинники вплинули на місцеву молодь і підштовхнули до створення театру вогню й світла Dragonfly.

Видовище організували без спонсорів і дорогої реклами. Правда, усе ж допомогла міська рада, але парк досить «підвів» з електроенергією, через що довелося розпочати на півтори години пізніше. Та це ще більше зацікавило глядачів, тож аншлаг удалося забезпечити.

Спочатку демонструвала класичні середньовічні рухи різних

НА ДОЗВІЛЛІ

Як на ІТФі Кубок декана здобували

Студенти УжНУ намагаються спрямувати спортивну енергію в правильне русло, тому щороку в різних підрозділах улаштовують Кубок декана з міні-футболу.

амбітність, а Ярослав Павлович зауважив: захід провели з нагоди заснування інженерно-технічного підрозділу, до того ж ці змагання — не просто традиція, а своєрідний символ факультету, адже сам декан замолоду займається футболом.

Кожен матч тривав по 15 хвилин, і в результаті до півфіналу вийшли збірні 2-, 3-, 4-го курсів. Між ними тривала яскрава боротьба, однак найвищу спортивну майстерність виявили третьокурсники.

Відтак декан та його заступник нагородили призерів медалями, а команду-переможця, звичайно, — ще й Кубком. Описля ласували смачним борщом.

Богдана МАГАС,
Галина ДЗЬОБАК,
студентки відділення журналістики.

Ось і представники інженерно-технічного факультету в кількості 7 команд змагалися в спортивному турнірі. До гри долучилися й викладачі, які виступили проти збірної ІТФу. Педагоги показали студентам майстер-клас, перемігши з рахунком 4:1. Активними вболівальниками, організаторами та учасниками змагань стали очільники факультету І.Туриця та його заступник із виховної роботи Я.Легета. Іван Іванович відверто сказав, що вважав фаворитами дружоккурсників за їхню спортивну

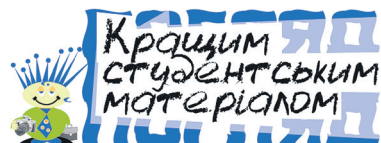

показали й чому навчили актори глядачів упродовж заходу. Згуртувалися дві команди по 5 осіб, котрі сміливо боролися до останнього, мізкуючи над загадками, танцюючи й змагаючись в естафетах. Переможці отримали квитки на фестиваль середньовічної культури «Срібний Татощ», який відбувся в Чинадієві, а також термкружки з логотипом Dragonfly.

Увечері присутні дочекалися найвидовищнішого дійства — вогняного шоу, під час якого можна було насолодитися спокусливим танго, запальним танком під рок-музику й піротехнічним шоу.

Загалом свято виявилось досить запальним та захопливим. Сподіваємося: такі заходи організуватимуть регулярно, а поки що слід подякувати за чудово проведений час начальнику управління у справах культури, спорту, сім'ї та молоді Ужгородської міської ради Євгену Боброву, головному директору театру вогню й світла Dragonfly Марині Медведєвій і керівнику вогняного дійства Анні Іваць.

Вероніка СТАНЧАК,
студентка відділення журналістики.

«Погляду» в № 4 (173)

визнано:

статтю «Гра у війну...» Мирослави ГАРАЗДІЙ, студентки 3 курсу відділення журналістики. Вітаємо авторку!

— Університет, перша пара.

Викладач: «Карпенку, ви там спите чи що?»

Студент: «Ні, я зайняв зручне положення для здобуття знань».

Відомий німецький хімік Адольф Франк під час іспиту сказав одному студентові: — Ви дуже винахідливий, кмітливий. Головне — умієте кількома словами висловити величезну кількість дурниць...

П'ята пара. Студенти стомлені. Просять лектора: — Олегу Миколайовичу, відпустіть: ми дуже зморилися.

— Гаразд, коли цей шматок крейди скінчиться, тоді підете додому.

Голос із заднього ряду: — Дайте! Я його з'їм!

ОГОЛОШЕННЯ

Забудлений студентський квиток № 102128, виданий студентові 5 курсу філологічного факультету спеціальності «Журналістика» БОДНІ Олександрові Вікторовичу, уважати недійсним

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 1331. Ціна — безкоштовно.

Виходить щомісяця. Номер підписано до друку: 28.05.15.

Засновник і видавець — Ужгородський національний університет. 88003 м. Ужгород, пл. Народна, 3.

Наклад 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк. Адреса редакції: 88016, м. Ужгород, вул. Університетська, 14. Пошта скринька: poglyad@uzhnu.edu.ua тел.: (352) 52-27-37, 0673501794.

Наклад 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород, вул. Університетська, 14. Пошта скринька: poglyad@uzhnu.edu.ua тел.: (352) 52-27-37, 0673501794.

Реєстраційне відомство ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор В.Ю.ТАРАСЮК.

Верстка: О.В.МАТІЙ. Набір: М.М.ЗЕЛІНСЬКА. Коректура: М.Б.ГАРАЗДІЙ.

